

По Коледа Будаланчо отишълъ пакъ у баба си. Когато се върналъ, баща му го попиталъ:

— Нищо ли не ти даде баба ти?

— Даде ми.

— Какво?

— Сланина.

— Де е тя?

— Изядоха я кучетата.

— Какъ така?

— Както ти ме научи, азъ вързахъ сланината съ ремъчето си, повлѣкохъ я следъ менъ и завикахъ: „Къчи, къчи, къчи“! Чуха селскитѣ кучета, дойдоха и изядоха сланината.

— Ехъ, мой синко, сгрѣшилъ си. Трѣбваше да нарежешъ сланината на парчета, да я сложишъ въ една торба и да я донесешъ.

— Другъ пжтъ така ще направя.

Дошла пролѣтътъ. Отишълъ Будаланчо у баба си. Върналъ се и отсреща се хили.

— Трѣбва да ти е дала нѣщо хубаво баба ти, — казалъ баща му.

— Даде ми агънце.

— Де го?

— Въ торбата. Както ти ме научи, нарѣзахъ го на парчета и го сложихъ въ торбата

— Ехъ, мой сине, пакъ си сгрѣшилъ. Ти трѣбваше да го вържешъ съ една връвчица, да го доведешъ въ къщи, да го вържешъ предъ обора и да му наберѣшъ зелена тревица.

— Добре тате, другъ пжтъ така ще направя.

Минало време. Отишълъ Будаланчо у баба си. Тамъ заварилъ сестричката си Катя.

— Добре че дойде, — казала баба му, — като го видѣла. — Хайде, поиграй си, че да си заведешъ Катето.

Върналъ се Будаланчо. Отишълъ при баща си и казалъ:

— Доведохъ Катето

— Де е то?

— Вързахъ го предъ обора и му набрахъ зелена тревица.

Разбралъ бащата какво е направилъ Будаланчо и здраво го наплескалъ.